

ת"פ 37439/10/13 - מדינת ישראל נגד מ"ס'

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 37439-10-13 מדינת ישראל נ' ס'(עציר)
בפני כב' השופט אמיר טובי
המאשימה
מדינת ישראל
נגד
הנאשם
מ"ס' (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד גב' מיה ברזני

ב"כ הנאשם: עו"ד אורי פלדמן

הנאשם באמצעות הליווי

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע, על סמך הודייתו שניתנה בעקבות הסדר טיעון, בגדרו תוקן כתב האישום, בעבירות הבאות: חטיפה, עבירה לפי סעיף 369 + 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ותקיפה הגורמת חבלה ממשית, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש.

2. בעובדות כתב האישום המתוקן (להלן: "כתב האישום") נאמר כי ע' י' (להלן: "המתלוננת") הייתה חברתו של הנאשם משך 6 שנים. ביום 6.10.13, בסביבות השעה 4:30, הגיע הנאשם לביתו של חברו א' א' (להלן: "א'") וביקש ממנו לנהוג ברכבו של הנאשם (להלן: "הרכב") לביתו של ע' א' ב***** (להלן: "הבית"), שם שהתה אותה עת המתלוננת. א' עשה כן, ומשהגיעו השניים לבית המגורים, המתין א' ברכב ואילו הנאשם נכנס אל הבניין, עלה לבית ונכנס אל קומת חדרו של ע'. הנאשם דפק בחוזקה על דלת החדר ולאחר שנפתחה, החל לצעוק במקום ודרש מהמתלוננת לבוא עמו. המתלוננת סירבה וצעקה על הנאשם אשר הוביל אותה לפתח הבית, כשהוא אוחז בחוזקה במותניה. כשהיו שניהם בחדר המדרגות, הוציא אותה הנאשם בכוח מהבניין, תוך שהמתלוננת נאבקת בו ומסרבת ללכת עמו.

כתוצאה מהמאבק בין השניים, התגלגלו הנאשם והמתלוננת במדרגות הבניין והמתלוננת נותרה ללא חגורתה ונעליה אשר נפלו ממנה תוך כדי המאבק. מיד לאחר מכן, הוביל הנאשם את המתלוננת אל עבר הרכב בו המתין א'. הנאשם דחף את המתלוננת לרכב והכניסה לתוכו בכוח.

משנכנסו הנאשם והמתלוננת לרכב, החל א' בנהיגה. המתלוננת ביקשה מא' לעצור את הרכב אולם א' לא עשה כן וציית לנאשם, שהורה לו להתעלם מדברי המתלוננת ולהמשיך לכיוון השטח הפתוח למטע ליד שכונת *****(להלן: "השטח").

במהלך הנסיעה, המתלוננת צעקה, קיללה, השתוללה ותקפה את הנאשם, ואף שרטה את א' תוך כדי תחנוניה אל הנאשם וא' לעצור את הרכב. המתלוננת פנתה לא' ואמרה לו שהוא יודע "מה יעשה לה הנאשם", אך א' לא נעתר לתחנוניה והמשיך בנסיעה לשטח. תוך כדי הנסיעה הכה הנאשם את המתלוננת בכך שנתן לה מכת אגרוף לעינה וגרם לה להמטומה בעין.

בהמשך לאמור, לכשהגיעו לשטח, ירדו הנאשם והמתלוננת מהרכב והנאשם ביקש מא' להחזיר את הרכב לביתו ולהותירם לבד. א' נעתר לבקשת הנאשם, הותיר את המתלוננת לבדה עם הנאשם בשטח החשוך, על אף התנגדותה, ועזב את המקום עם הרכב. בשלב זה ובהיותם לבדם בשטח, הכה הנאשם את המתלוננת במכות ובבעיטות וגרם לה להמטומות וחבלות רבות בגופה.

טיעוני הצדדים

3. בטרם נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, הגישה ב"כ המאשימה גיליון הרשעותיו של הנאשם (מע/1), תעודה רפואית (מע/2) וכן תמונות של המתלוננת המתעדות את החבלות המפורטות בתעודה הרפואית (מע/3).

4. בטיעוניה לעונש הפנתה ב"כ המאשימה לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם. מדובר בערך מוגן חשוב מאין כמוהו והוא חירות האדם. ערך שנפגע ממעשה החטיפה. בנוסף פגע הנאשם בערך של שלמות גוף האדם ובריאותו בכך שתקף את המתלוננת. נטען כי בין הנאשם למתלוננת מערכת יחסים לא בריאה, והגם שהמתלוננת סלחה לנאשם, הרי תסמונת האשה המוכה מוכרת בפסיקה.

5. בקביעת מתחם העונש ההולם בקשה המאשימה להתחשב בתכנון המוקדם שקדם למעשה, בחלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה, בנזק שצפוי היה להיגרם מביצוע העבירה וזה שנגרם בפועל, הנסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה ועוד כהנה.

ב"כ המאשימה סבורה כי יש לקבוע עונש שישקף את הצורך בהרתעת הנאשם. לדבריה, ההסדר נעשה בין היתר משום שהמתלוננת חזרה בה מהגשת התלונה ומהבחינה הראייתית היה קושי להוכיח מעשי אלימות קודמים, לגביהם לא הוגשה כל תלונה.

6. בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הפנתה המאשימה להרשעתו הקודמת של הנאשם בעבירה של איומים, העלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר.

לאור כל זאת סבורה המאשימה כי מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה דין נע בין 2.5 - 5 שנות מאסר לריצוי בפועל.

7. הסנגור ציין כי המתלוננת עוברת הליך גמילה ומטעם זה נמנעה מלהעיד. יחד עם זאת, הפנה לדבריה בפני שופט המעצרים שם בקשה להקל עם הנאשם תוך שטענה כי הגישה את תלונתה "מתוך עצבים". פרוטקול הדיון בהליך המעצר מיום 27.10.2013 הוצג מטעם ההגנה (נע/1). עוד הפנה הסנגור לכך שהתיק החל כתיק אונס וצומצם באופן משמעותי עקב גרסתה הבעייתית של המתלוננת. גם כתב האישום במתכונתו הנוכחית אינו נקי מלאקונויות שכן נעדר ממנו הרקע למעשים המתבטא בפרובוקציה של המתלוננת עצמה. לדברי הסנגור, המתלוננת אשר סברה כי הנאשם בוגד בה, שהתה בבית חברים שם החלה להשתכר ולצרוך סמים. בשלב כלשהו היא הודיעה לנאשם היכן היא נמצאת ומה מעשיה על מנת ליצור פרובוקציה. הנאשם הגיע לכתובת בה שהתה המתלוננת על מנת לקחת אותה לביתו כדי שתירגע. כיום, במבט לאחור, מבין הנאשם כי פעל שלא כשורה וכי עשה דין לעצמו. יחד עם זאת לא היתה לו כל כוונה לפגוע בכבודה או בנפשה של המתלוננת.

8. בהתייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, הפנה בא כוחו לעובדה שמדובר בבחור צעיר, בן 23, החי חיים נורמטיביים ועברו הפלילי מצומצם ביותר, שזו לו הפעם הראשונה מאחורי סורג ובריח.

בנסיבות, עתר הסנגור למתחם ענישה הנע בין 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות לשנת מאסר בפועל. לגישתו, בנסיבותיו המיוחדות של התיק, על הענישה להיות ברף התחתון של המתחם.

9. הנאשם, בדברו האחרון, ציין כי הלך על מנת להציל את המתלוננת וכי לא היתה לו כל כוונה לפגוע בה, ובקש סליחה והתחשבות.

10. לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים לעונש, בשים לב לנסיבות העבירה ולעובדה שמדובר בנאשם צעיר שאין לחובתו עבר מכביד, סברתי כי נכון יהיה לקבל תסקיר מאת שירות המבחן. לאחר שהצדדים זומנו לדיון משלים על מנת לקבל התייחסותם לעניין זה, הוריתי על הפניית הנאשם לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר.

תסקיר שירות המבחן

11. בתסקיר מיום 29.5.14 נסקרו בהרחבה נסיבותיו המשפחתיות והאישיות של הנאשם. מדובר ברווק בן 23,

המתגורר עם משפחתו ב***** ,ומאז היותו בן 16 השתלב במעגל העבודה על מנת לסייע בפרנסת המשפחה. הוריו תיארו אותו כבעל לב טוב, חברותי ואהוב על סביבתו. עוד הוסיפו כי תחילה הם התנגדו לקשר שנרקם בינו לבין המתלוננת וניסו לשכנע אותו להפסיקו. אולם בהמשך, כשהתרשמו כי הנאשם אוהב את המתלוננת, בחרו לתמוך בו וקיבלו אותה כבת בית.

הנאשם עצמו סיפר כי הוא מכיר את המתלוננת מזה כ-8 שנים, כשהוא היה בן 16 והיא בת 17. לדבריו, לאורך תקופת היכרותם, הוא גילה כלפיה יחס של אהבה וכבוד ושימש עבורה דמות מסייעת ותומכת. קצינת המבחן ציינה כי במפגש שהתקיים עם הנאשם בחודש נובמבר 2013, לצורך עריכת תסקיר מעצר, מסר הלה כי בכוונתו לשמור על קשר עם המתלוננת ואף להתחתן עמה בתום ההליך הפלילי המתנהל נגדו. בשיחה הנוכחית מיום 15.5.14, לצורך עריכת התסקיר הסופי, הביע הנאשם הבנה לבעייתיות של הקשר עם המתלוננת ומסר כי הוא מעוניין לסיימו.

שירות המבחן נפגש גם עם המתלוננת, בה פגש גם במסגרת תסקיר המעצר בחודש נובמבר 2013. מדובר בצעירה הסובלת מהתמכרות לסמים, אשר החלה לפני כ-3 חודשים תהליך שיקומי. המתלוננת סיימה אשפוזית ומטופלת כיום במרכז יום למכורים נקיים. לדבריה, זו הפעם הראשונה שבה היא עוברת הליך גמילה מתוך רצון ולא מתוך לחץ של הסביבה. עוד הוסיפה המתלוננת כי לאחר מעצרו של הנאשם, היא הוצפה ברגשות אשם וגעגוע קשים, ועל רקע זה העמיק השימוש שלה בסמים, דבר שהוביל בסופו של דבר להתמוטטות פיזית ונפשית ולהחלטתה לפנות לטיפול.

בנוגע למערכת היחסים שלה עם הנאשם, תיארה המתלוננת יחסים שלא אופיינו באלימות או בתוקפנות מצידו כלפיה. לדבריה, המתואר בכתב האישום אינו משקף את מה שהתרחש ביניהם. המתלוננת סיפרה כי במועד הרלבנטי היא היתה בגילופין ובחוסר שליטה מוחלט על מעשיה. היא זו שתקפה את הנאשם וגם היכתה עצמה באבן בשל היותה "בקרזי". המתלוננת הוסיפה כי בתקופה הראשונה לאחר מעצרו של הנאשם, היא ניסתה לסייע לו והתייצבה לכל הדיונים, אך משהבינה שהעניין יצא משליטתה פעלה בדרך הרסנית ופנתה לשימוש אינטנסיבי בסמים. לדבריה, ניתק הנאשם לאחרונה קשר עמה והיא מכבדת את החלטתו. שירות המבחן התרשם כי המתלוננת נמצאת כיום בשלבים הראשונים של תהליך השיקום האישי שלה ומגלה תובנות לגבי הבעייתיות בהתנהלותה באופן כללי ובקשר עם הנאשם בפרט.

מתיאורם של בני הזוג את אופן מערכת היחסים ביניהם התרשמה קצינת המבחן כי מדובר במערכת יחסים מורכבת שכללה מאבקי שליטה וכוחנות, בעיקר בכל הקשור לסגנון חייה של המתלוננת, התמכרותה לסמים ואופי הקשרים החברתיים שלה.

12. בהתייחסו לעבירה נשוא הדיון, התקשה הנאשם לקחת אחריות בפני קצינת המבחן על עובדות כתב האישום ולמעשה מסר תיאור הדומה לתיאור שנשמע מפי המתלוננת. לדבריו, במועד הרלבנטי הוא שוחח עמה בטלפון והבין שהיא בגילופין ובמצב נפשי קשה. לכן הגיע לאסוף אותה הביתה. המתלוננת קיללה אותו והשתוללה אך הוא לא התייחס לכך מאחר והכיר התנהגות זו מפעמים קודמות. לדבריו, הם מעדו

במדרגות ומשנכנסו לרכב, התפרעה המתלוננת, סיכנה את עצמה, אותו ואת הנהג בעת הנסיעה. הוא ניסה להרגיע אותה והתגונן מהמכות שלה אולם כשזה לא עזר, נתן לה מכה לא חזקה על מנת להרגיעה. עם הגעתם לביתו, לא רצה הנאשם להכניס את המתלוננת הביתה במצב זה ולכן לקח אותה לחצר על מנת לאפשר לה להירגע. בחצר המשיכה המתלוננת להשתולל ואף תפסה אבן ופגעה בעצמה. לדברי הנאשם, הוא נבהל מתגובת המתלוננת, ניסה להרגיעה אך היא ברחה.

13. בבואו להעריך את הסבירות להישנות מקרים דומים בעתיד, הביא שירות המבחן בחשבון את העובדה כי מדובר בסיכון ספציפי וממוקד כלפי המתלוננת ולא בסיכון כללי. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם אינו מזדהה עם ערכים של תת תרבות עבריינית ומגלה תפקוד יציב בתחום התעסוקתי והחברתי ואינו מתאפיין בנטייה להתנהגות אלימה ותוקפנית. יחד עם זאת, נאמר כי הוא בעל נטייה להתנהגות אימפולסיבית בתוך מערכת היחסים שלו עם המתלוננת. על מנת להוריד סיכויי הישנות התנהגות הרסנית בעתיד, סבור שירות המבחן כי על הנאשם לעמוד בקשר עם גורמים טיפוליים שיסייעו בידו לרכישת כלים לדרכי תקשורת לא אלימה. לכן הומלץ בפניו לשלבו בתכנית טיפולית במסגרת פנימייתית של "בית נועם", הוסטל לגברים אלימים. הנאשם הביע נכונות להשתלב בתכנית זו ואף נעשתה פנייה ונקבע ראיון לצורך בחינת התאמתו לטיפול מעין זה.

14. בסיכומו של התסקיר, המליץ שירות המבחן להשית על הנאשם צו מבחן למשך 18 חודשים, וזאת בנוסף לעונש מאסר החופף את תקופת מעצרו עד היום ועונש מרתיע צופה פני העתיד. נאמר כי במסגרת צו המבחן ילווה שירות המבחן את הנאשם בהשתלבותו בהוסטל ולאחר סיום הטיפול, הוא יופנה למרכז לטיפול באלימות במשפחה במקום מגוריו, שם יהיה נתון לפיקוח שירות המבחן לגבי שיתוף הפעולה שלו עם המסגרת הטיפולית.

טיעונים משלימים

15. המאשימה בקשה שלא לקבל את המלצת שירות המבחן, שכן לשיטתה נפלו מספר טעויות בתסקיר שהובילו למסקנה שגויה. ראשית, גם אם הסיכון הנשקף מהנאשם הנו ספציפי וממוקד במתלוננת, לא נלקח בחשבון הסיכון שייווצר במערכת הזוגית הבאה אותה ינהל הנאשם. שנית, ניכר כי הנאשם התקשה ליטול אחריות בפני קצינת המבחן, ומסר תיאור שונה לגבי השתלשלות האירועים מזה שפורט בכתב האישום בו הודה. קצינת המבחן לא ראתה לנכון לעמת את הנאשם עם עובדות כתב האישום, ובכך שגתה. הנאשם הוביל את המתלוננת למקום מבודד ולא לחצר הבית כפי שטען בפני קצינת המבחן. זו מהותה של החטיפה ושומה היה על קצינת המבחן לעמת את הנאשם עם עובדה זו בה הוא הודה כאמור.

לטענת המאשימה, המלצת שירות המבחן גם שגויה משום שלא ניתן להטיל צו מבחן ובו בזמן להטיל עונש מאסר שיהא חופף לתקופת המעצר, וזאת בשים לב להוראות סעיף 1 לפקודת המבחן [נוסח חדש],

התשכ"ט-1969. בכל מקרה סבורה המאשימה כי המלצת שירות המבחן הנה מקלה באופן קיצוני, כזה שאינו עולה בקנה אחד עם המדיניות הנוהגת של ענישה בעבירות מסוג זה.

16. הסנגור טען כי מדובר בתסקיר מקיף וממצה המבוסס על ראיונות אחדים שקיימה קצינת המבחן הן עם הנאשם, הן עם בני משפחתו והן עם המתלוננת. ב"כ הנאשם הוסיף כי הוא מבין את חוסר הנוחות של המאשימה מהדברים העולים מן התסקיר ובעיקר מגרסת המתלוננת המובאת בפירוט, ואשר אינה מתיישבת לכאורה עם העובדות בהן הודה הנאשם. אלא שבחינה מעמיקה של הדברים מעלה כי התמונה אותה מתארת המתלוננת חופפת, רובה ככולה, את גרסת הנאשם. בהקשר זה הפנה הסנגור לכך שבכתב האישום לא נאמר כי הנאשם הוביל את המתלוננת לפרדס, כפי שטוענת המאשימה, אלא דובר על שטח פתוח. לדבריו, אותו שטח פתוח מצוי בקרבת בית מגוריו של הנאשם.

ב"כ הנאשם הפנה לאמור בתסקיר שירות המבחן לפיו שולחו אינו מהווה סכנה לכלל הציבור, אלא לכל היותר למתלוננת. הואיל והנאשם החליט להרחיק עצמו מהמתלוננת וזו מכבדת החלטתו, ובשים לב לפרק הזמן שחלף מאז מעצרו, הרי שניתן להסתפק בעונש מאסר צופה פני עתיד, תוך הסתפקות בתקופת המעצר.

מתחם העונש ההולם

17. בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, העקרון המנחה בענישה הנו עקרון ההלימה לפיו על בית המשפט להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הראויה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, תוך מתן הדעת לרשימה המפורטת בסעיף 40 ט' (א) לחוק העונשין.

18. העבירות בהן הורשע הנאשם הן חמורות. הערך החברתי שנפגע מביצועו הינו הערך של שמירת חייו, שלומו וגופו של אדם מפני פגיעה בידי הזולת. בתי המשפט נדרשים לעיתים תכופות מידי להתייחס לאלימות הפושה בחברה ולתרום את תרומתם לביעור נגע זה בדרך של ענישה משמעותית. יפים לענייננו הדברים שנאמרו בע"פ 9162/05 8513/05 **מדינת ישראל נ' סבובה** (3.8.2006):

"שם הדבר הוא מאבק באלימות. סכסוכים מיישב אדם הגון מן היישוב במלים, לא בעבירות, לא באלימות. עבריינות האלימות היא נגע שלא נלאה מלומר כי על בתי - המשפט ליתן יד לעקירתו, ונשקו היחיד של בית המשפט במאבק זה הוא העונש".

19. בבואי לבחון את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אני רואה להביא בחשבון בראש ובראשונה את העובדות בהן הודה הנאשם. יש לזכור כי אלה העובדות העומדות בבסיס ההרשעה. האירוע כפי שהוא

מפורט ומתואר בעובדות כתב האישום הוא זו שצריך לעמוד מול עיני בית המשפט בבואו לגזור את דינו של הנאשם. יתכן והמתלוננת אכן היתה בגילופין במועד הרלוונטי ולא היתה מודעת למעשיה. אלא שאין בכך כדי להצדיק ולהכשיר את התנהגות הנאשם והתוקפנות שנקט כלפיה. התיעוד הרפואי שהוצג (מע/2) ותצלומי המתלוננת המתעדים את החבלות שנגרמו לה (מע/3) מלמדים על היקף הפגיעה שנגרמה לה בעקבות מעשיו של הנאשם. גם אם אקבל את גרסתו של הנאשם אודות טוהר כוונותיו ורצונו לקחת את המתלוננת, שהיתה שיכורה כליל, לביתה, אין בכך כדי להצדיק נקיטת האלימות והתוקפנות בה נהג. לצד זאת, אני רואה לציין כי מעשיו של הנאשם עונים אמנם על יסודות עבירת החטיפה, בה הודה, אך נסיבות האירוע אינם במדרג החמור של עבירה ממין זה. הנאשם אמנם הוביל את המתלוננת למקום מבודד בניגוד לרצונה, אך כל זאת לפרק זמן קצר שלאחריו החזיר אותה לביתה. לדידי, העבירה החמורה מבין השתיים בהן הורשע הנאשם היא תקיפתה של המתלוננת אגב גרימת חבלות של ממש בכל חלקי גופה.

20. לאחר שבחנתי את מכלול הנסיבות הנוגעות לביצוע העבירה, לרבות הערך החברתי שנפגע מביצועה ומדיניות הענישה הנהוגה, אני סבור כי מתחם העונש ההולם עומד על מאסר לתקופה הנעה בין 18 חודשים לארבע שנים לריצוי בפועל.

גזירת העונש בתוך המתחם

21. עונשו של נאשם ייגזר בתוך מתחם הענישה ההולם, גם בהתחשב בנסיבות הנוספות שאינן קשורות לביצוע העבירה ובהן נסיבות האישיות. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם, לכאן או לכאן, מתוך שיקולים שעיקרם שיקום העבריין, הגנה על שלום הציבור וכיוצ"ב.

22. במסגרת השיקולים לקולא, ראיתי להביא בחשבון את הודאתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, מיד לאחר תיקונו. הודאה זו, לא זו בלבד שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי יקר וחסכה את הצורך בהעדתה של המתלוננת, אלא שהיא מגלמת בחובה גם נטילת אחריות מצד הנאשם על מעשיו. נכון הוא שהנאשם מעלה תיאור שונה לגבי נסיבות האירוע והרקע שהוביל אותו לנהוג כפי שנהג. יחד עם זאת, גם בפני קצינת המבחן הוא הביע מודעות לחומרת מעשיו וציין כי אילו ידע שהדברים יתפתחו בצורה שכזו, הוא לא היה נוהג באותו אופן. אף בדברו האחרון בפני הביע הנאשם צער וחרטה על מעשיו.

23. אין בידי לקבל את המלצת שירות המבחן להשית על הנאשם מאסר החופף את תקופת מעצרו ובנוסף להטיל עליו צו פיקוח ועונש צופה פני עתיד. גם אם אתעלם מהקושי המשפטי בהטלת צו פיקוח לצד מאסר בפועל, בשים לב להוראות סעיף 1 לפקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969, כפי שטענה ב"כ המאשימה, הרי שמדובר בענישה מקלה שאינה עולה בקנה אחד עם המדיניות המשפטית הרצויה והנהוגה.

יחד עם זאת, לא מצאתי מקום להתעלם מהתרשמות קצינת המבחן מהנאשם כפי שהיא עולה מן התסקיר. מדובר בבחור צעיר שניהל אורח חיים נורמטיבי למדי. מגיל צעיר הוא השתלב במעגל העבודה ושמר על רצף תעסוקתי מתוך מחויבות לסייע בפרנסת משפחתו.

קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם אינו מזוהה עם ערכים של תת תרבות עבריינית ואינו מתאפיין בנטייה להתנהגות אלימה ותוקפנית באופן כללי. התרשמות זו נזקפת לזכותו של הנאשם.

24. בנוסף, ראיתי לזקוף לזכותו את העובדה שעברו אינו מכביד כלל. עיון במרשם הפלילי (מע/1) מלמד כי לחובת הנאשם הרשעה אחת מבית משפט השלום בקריות בעבירת איומים, העלבת עובד ציבור והפרעת שוטר במילוי תפקידו.

25. בשים לב למקבץ האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 18 חודשים שמנינם יחל עם מעצרו ביום 7.10.2013.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי שיופעל במידה והנאשם יעבור תוך 3 שנים ממועד שחרורו אחת העבירות בהן הורשע בתיק זה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"א סיוון תשע"ד, 19 יוני 2014, בנוכחות הצדדים.